

giverne alligevel rejser Krav om hurtigere dalende Lønninger, sammen med Socialdemokratiet vil bekæmpe dette Krav. Jeg retter dette Spørgsmaal til det ærede Medlem, fordi jeg ved, at de organiserede Landarbejdere gaar ud fra, at Venstre tiltænk dem samme Skæbne som den, deres Forfædre sukkede under, og det var ule Kaar. Lad os kort opfriske ganske enkelte historiske Træk. En konservativ Mand som Professor Falbe Hansen skrev saaledes i 1869, at Landarbejdernes Kaar da var ringere end Bøndernes for et Par Hundrede Aar siden. I Holbæk Amt var Aarsfortjenesten uden Kost i 1871 kun 155 Rigsdaler, 310 Kr. En halv Snes Aar senere, i 1880, var Lønnen i Kirke-Eskildstrup Sogn med Kosten 80 Ø. à 1 Kr. om Dagen, i Høsten med Kosten 1 Kr. 50 Ø. Aarsfortjenesten paa egen Kost var 400 Kr. Hustruerne kunde i Høstens Tid fortjene 66 Ø. om Dagen og Kosten, og 10—11 Aars Børn tjente fra Maj til November 10 Kr. og Kosten. Boligerne var, som alle ved, elendige og Kosten, navnlig paa Herregaardene, slet. Dette var Arbejdernes Løn, da de havde deres „Næringsfrihed“, som den højtærede Landbrugsminister udtrykte sig. Dette Hundehv henslæbte de, da de ingen „Tvangsaftaler“ sluttede. Socialdemokratiet, som har skaffet Landarbejderne bedre Kaar i Krigens sidste Aar, stemples som „Reaktionens Haandlangere“, men Venstre, Gaardmandspartiet, som slaar Lønningerne ned, bestaar af de rigtige, kraftige Frihedsmænd! Landarbejderne skal i Frihedens hellige Navn udbyttes og trykkes ned, og som en Haan faar de det ærede Medlem Hr. N. P. Jensens magre Teori om de langsomt dalende Lønninger og den højtærede Landbrugsministers forlorne Vittigheder. Men Landarbejderne gennemskuer let alle Fraserne. De ved alle, hvor de nu har deres Venner, men de kender tillige deres Fjender. Disse sidste er desværre meget farlige i denne Tid, hvis Landarbejderne ikke i Enighed støtter deres Organisation. Men jeg vil dog henstille til Gaardejere og Herremænd og andre Arbejdsgivere paa Landet, at de ikke i de Tilfælde, hvor de saa aabenbart har Magten, misbruger denne. En fattig Mand med en stor Familie kan være et forholdsvis let Bytte for en Arbejdsgiver, saa at han i en haard Vinter lader sig lokke eller skræmme. Men jeg siger dog: Lad være med at misbruge Magten i disse Tilfælde, thi det er en slet Handling mod Hustruer og Børn, og store nationale Værdier gaar til Spilde ved at skabe et forsumpet Proletariat.

Jeg skal endelig dvæle ved et af Venstres Slagord, som har en vis Forbindelse med Landarbejdernes Kaar. Dette Slagord lyder: Bønderne har ingen Beskyttelse krævet selv i de værste Kriser. Nej, Forholdet er dette, at Agrarerne simpelt hen selv har gennemført Beskyttelsen uden at spørge. Bondestanden har under Landbrugskriserne beskyttet sig selv ved at sultelønne deres Arbejdere. Dette er en Kendsgerning. Og de har efter Kriserne fortsat denne Beskyttelse, saa langt som deres Evner og deres Kræfter rakte. „Den truende Landbrugskrise“ er ogsaa et staaende Emne nu. Man udgyder allerede Taarer over de Gaardmænd, der maa gaa fra deres Ejendomme, endnu før denne Skæbne har ramt nogen. Alle gruer for en Landbrugskrise og de Tab, den medfører saavel for den enkelte Person som for hele Samfundet. Men jeg spørger: Hvilken Skæbne vil i alleruheldigste Tilfælde ramme den uheldige Landmand? At han bliver besiddelsesløs Lønarbejder. Længere kan han ikke synke. Men nu har Gaardmændene og deres Presse i lang Tid fortalt, at Arbejderklassen er en privilegeret Klasse. Nuvel, hvorfor saa græde over at skulle høves op fra Gaardmandsklassens Afsavn til Arbejderklassens Privilegier?

H. P. Hansen (Randers Amt): Det sene Tidspunkt paa Dagen og det Ønske, der baade fra Formandens og Medlemmernes Side er om at blive færdig med denne Finanslovdebat, kræver af mig, at jeg gør mit Svar til den højtærede Justitsminister i Anledning af Fischers Saarmiddel saa kort som muligt; hvis jeg skulde gennemgaa det meget udførligt — hvilket ogsaa i nogen Grad vilde være vanskeligt for mig, eftersom det kun er et Øjeblik siden, jeg fik disse Oplysninger af den højtærede Minister —, vilde det tage 40—45 Minutter. Dette tør jeg ikke byde ærede Medlemmer, og jeg skal da prøve paa ganske kort at gøre Rede for, hvorledes denne Sag efter min Opfattelse staar i Øjeblikket og har staaet hele Tiden.

Den højtærede Justitsminister siger i sit Gensvar til mig angaaende Fischers Saarmiddel, om hvilket jeg altsaa havde paa-staaet, at der sikkert havde været adskillig Gnidningsmodstand mellem Apotekervarefabrikant Alfred Benzon — saaledes maa jeg vist helst sige — og Professor Fischer samt Apotekerne, at der aldrig har været ført Forhandlinger mellem Professor Fischer og Apoteker Alfred Benzon. Nej, det tror jeg heller ikke, der har været. Saadanne